

Förmodligen är poesin i gunnar ekelöfs "sent på jorden" något mycket fint. Boken har givits ut under tidskriften Spektrums auspicier; och i Spektrums redaktion sitter personer vilkas begåvning och omdöme jag har den största respekt för. För min personliga del måste jag dock erkänna: jag begriper inte ett dugg av det fina i kråksången. Till att börja med begriper jag inte vad det ska tjäna till att avstå från bruket av så praktiska och förträffliga uppfinningar som skiljetecken och stora bokstäver. Ty orsaken till att de bannlysts ur gunnar ekelöfs bok kan väl inte gärna vara sparsamhet med tanke på de dåliga tiderna? Nej, då skulle boken bestämt inte haft varannan sida blank; alltså begriper jag alltså inte detta hat till de stackars oskyldiga skiljetecknen. Lika lite begriper jag vad det ska tjäna till att skriva så absolut obegripligt som möjligt. Ty jag antar det är fler än jag som har lite svårt att förstå vad gunnar ekelöf egentligen menar t. ex. med

dikten "sonatform denaturerad prosa", vilken börjar:

"krossa bokstävlarna mellan tänderna gaspa vokaler elden brinner i helvete kråkas och spotta nu eller aldrig jag eller svindl du eller aldrig svindl nu eller aldrig"

och så vidare, ytterligare en sida "bokstävlar", makadam, tänder som gaspar vokaler etc. Eller dikten "från morgon till kväll", som börjar:

"den nyfödda modern vankade av och an mellan trädet och snöflingan i köket låg fadern på knä och sjöng:

"det är svårt att bedja utan öron medan lyckan kommer lyckan går".

Emellertid är "sent på jorden", liksom all riktigt fin poesi i Paris, bara tryckt i en numrerad upplaga på trehundra exemplar. Man får väl för gunnar ekelöfs skull hoppas att det finns så pass många personer här i landet som verkligen begriper hans bok. I så fall har de trehundra utvalda min uppriktiga beundran — eller mitt uppriktiga medlidande, jag vet sannerligen själv inte riktigt vilketdera.

Sten Selander.